

In rimske ceste se za njim vijo,
 megle vesoljstva se za njim lijo,
 v njih kaosi svetov, ki jih še ni,
 bolesti in radosti speča kal,
 rodovom nerojenim blagoslov.
 Vem, vem: po sredi mojega srca,
 po sredi stvarstva gre kot blisk na blisk.

A. Debeljak:

Oblak.

Razmršen, razkuštran ko star kosmatinec,
 po mačje se plazi čez gorsko robovje,
 sestradan nestvor in pogled na ogled mu gre
 tja v votlo, zatohlo ponočno ozračje.

Z volhkim jezikom zdaj liže in hrusta
 čebelice sladke v nebesni ogradi.
 Satovje medenega mesca mu gine v drobovje,
 da trebuh se gladki čimbolj napihuje —
 ošabni, ogabni simbol nenasitnosti hrusta.

Svoj vrat je upognil globoko, vse globlje
 do mesta, ki v mračni kotlini vzdihuje
 ko groblje zakletih gradov,
 da kresnice-svetiljke pozoblje.

A mesto se brani s prevrnjeno brano
 zvonikov in dimnikov in strelovodov:
 ko rano mu v trebuh nje vreže zobovje,
 se brizeg goreče krvi zadrvi v globočine,
 nestvor od moreče zatuli tedaj bolečine.

